

Enmig del dolor i el silenci

Enmig del dolor i el silenci

El dolor i el silenci

Tinc molt present dues persones que van morir en l'avió estavellat als Alps francesos dimarts passat. Dues olotines, a Olot ens coneixem quasi tots. Molt presents les seves cares i les seves famílies. Durant tots aquests dies no he escrit res, quasi no he llegit premsa, no he obert cap televisor. El dolor i el dol els destil·lo en silenci. Lluny del brogit de quan la notícia es converteix en impúdica carn de consum de la morbositat. "Un tuit canviarà res d'aquest gran drama?", m'he preguntat. I he continuat en un silenci adolorit.

Els electors posen els límits

El senador nord-americà Harry Reid, líder dels demòcrates al Senat, ha anunciat que no té previst presentar-se a una nova reelecció. Així posa punt i a part a tres dècades de vida al Capitoli. En els meus moments americans he tingut l'oportunitat de reunir-me amb parlamentaris del Capitoli, tots oberts a les visites i directes i curts en les respostes. La política sense barroquisme. En els països anglosaxons mai sentiran a parlar del debat de la limitació de mandats. Perquè només existeix en el cas del president dels Estats Units. El sistema electoral fa que siguin els electors els que clarament posen i treuen els seus representants. I em sembla que aquest és el millor sistema. I és el que voldria per al meu país. S'entén que en el moment de consolidació de la democràcia s'optés per un sistema electoral que reforçés els partits per estimular les agrupacions. Ara, ja fa molts anys que és l'hora d'un sistema en què l'electe dóna compte directament entre els electors. Per això no sóc partidari de la limitació de mandats (l'etern recomençar) com sóc partidari de fortes incompatibilitats en l'exercici dels càrrecs electes, d'una remuneració apropiada i d'un donar compte permanent. Al senador Reid, durant tres dècades, l'han posat i tret del seu lloc al Capitoli únicament els seus electors. I no pas cap comitè de llistes d'un partit.

El pont sobre el riu ter

Dimarts vam rebre una invitació per a la inauguració del pont sobre el riu Ter a Girona per dimecres. Marca de la casa PP, poques hores de marge per a més glòria de la plana major d'aquest PP català crepuscular. L'acte va quedar suspès pel fatal xoc mortal del vol de dimarts.

Tres apunts sobre aquest pont. És el rècord absolut de retards en el compliment d'una obra a Girona, entre el començament i la finalització: ja figurava en els pressupostos de 2007 i el govern de l'Estat ha reconegut un retard de 2 anys i 3 mesos respecte a l'última data oficial. Segon apunt: benvingut sigui un nou pont però em sembla una obra desmesurada en dimensió i disseny, d'aquells anys de la gran bacanal del ciment. Tercer: per què aquesta pressa per la inauguració dimecres passat? Perquè dilluns es publica el decret de convocatòria de les eleccions municipals i s'han acabat inauguracions fins després del 24 de maig. Ai, aquesta gent del ministeri de Foment sempre capriciosament esgotant els terminis al caprici del calendari electoral! Des de les primeres travesses d'Álvarez-Cascos fins a les primeres pedres de Magdalena Álvarez. Política vella, definitivament.

Després de les andaluses

He tingut accés a unes interessants enquestes de Sigma-dos sobre possibles resultats de les eleccions del 24 de maig. El PP rebrà més del que tenien previst. Poden perdre diverses comunitats autònomes i ajuntaments. Els ha nascut un competidor directe, Ciutadans, al qual, en lloc de buscar-hi sintonia, només saben fustigar. Només la candidata de Madrid, la dona que en el doble salt mortal sempre cau de peus, ha entès el que ve. La formació del nou govern al País Valencià serà un trencaclosques (el PSOE pot quedar quart) i a Castella-la Manxa poden perdre el poder tot i haver fet una reforma electoral molt beneficiosa. Castella la Manxa és molt transcendent en clau successòria. La batalla pel cartell electoral post-Rajoy ja ha començat al PP i dues dones acaronen la hipòtesi: Soraya Sáez de Santamaría i Dolores de Cospedal (el "de" és impostat).

Desbandada

Vaig ser convocat per la diputada d'UPyD Irene Lozano a una reunió "d'extrema urgència" el dimarts, 24 de març a les cinc de la tarda per tractar de la vulneració dels drets de les dones soldats a l'exèrcit. Em vaig presentar a la reunió, també hi era el socialista convocat. La diputada convocant no va aparèixer. En aquell moment l'energia estava dedicada al ball de bastons en la declinant UPyD, amb l'aigua al coll i el lideratge de Rosa Díez a la picota. L'estiu passat va començar una operació per la fusió d'UPyD i Ciutadans. La negativa de Rosa Díez va ser el començament del final del seu personalista partit. Els que havien dissenyat l'operació van inclinar-se pel partit al-luvió Ciutadans. Aquest algú és qui paga les seues que aquesta formació va obrint per les Espanyes, el que ha aconsellat a El País un suport mediàtic decidit. Tot s'acaba sabent. Les apostes del club de l'Ibex 35, també.

Les municipals del 2015

He assistit a la presentació de la candidatura del meu amic Mia Corominas per a les eleccions municipals d'Olot. En Mia és una persona d'una gran qualitat humana que quan parla es nota tot d'un plegat que pensa, actua i parla des del cor i el cap clar i d'intencions molt honestes. Un homenot que sempre em commou. Ell, com a vicepresident de l'AMI, és un dels principals impulsors de la clàusula del "pacte pel 27-S" que estipula que en aquest any crucial les forces sobiranistes es donaran suport mutu per aconseguir el màxim de representativitat institucional en ajuntaments, consells comarcals i diputacions. Aquest pacte és clar sobre el paper però la seva aplicació exitosa o defectuosa serà clau per veure si el nostre país es pren seriosament el que la majoria del Parlament ha decidit que es posa a consulta l'últim diu?menge de setembre.

A Madrid encara hi ha qui diu que no es faran aquestes eleccions (cosa que demostra que estan molt desinformat) i aquí encara alguns s'han de despertar per veure la transcendència i prendre decisions. Queden ?menys de dos mesos per votar per primer cop aquest any. S'ha de reconèixer que les noves tecnologies han fet les campanyes molt més lleugeres. Per cert, aquest 24 de maig els cecs encara no podran votar amb paperetes en Braille, tot i el compromís de quan vaig negociar aquest punt en l'última reforma electoral. Votar per persona interposada que agafa la papereta del partit escollit... és ben bé d'una democràcia a les beceroles.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2015/03/29/enmig-del-dolor-silenci/716841.html?utm_source=rss